

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **M. R.**, bytem P. 2993, M., zast. JUDr. Jiřím Kozákem, advokátem se sídlem Jiráskova 236, Mělník, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství** (původně: Finanční ředitelství v Praze), se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze ze dne 18. 2. 2011, č. j. 771/11-110-203537,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení

O d ů v o d ň ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze ze dne 18. 2. 2011, č. j. 771/11-110-203537, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru, vydanému Finančním úřadem v Mělníku dne 27. 7. 2010, č. j. 60904/10/043911202083, kterým mu byla dodatečně vyměřena daň z příjmu fyzických osob a penále v úhrnné výši 177.376,- Kč.

Žalobce v žalobě uvedl, že nesouhlasí se závěry pod bodem 1 kontroly výdajů, neboť uváděné výdaje, zahrnuté do příjmů, skutečně vynaložil, a to bez ohledu na to, kdo zboží fyzicky opatřil. Rozhodující je, že předmětné prostředky byly vynaloženy na dosažení zisku žalobce. Skutečným odběratelem nebyl pan M. T., neboť ten zboží pro žalobce pouze pořídil, a to v rámci vzájemné spolupráce. Žalovaný nesprávně uzavírá, že předměty byly nakoupeny pro společnost Joker Trading cz s.r.o., nikoliv pro žalobce. Pan T. ve zdaňovacím období 2006 vykonával pro žalobce činnost obchodního zástupce. V rámci své výpovědi uvedl, že nákup předmětů provedl na náklady firmy Joker Trading cz, která mu výdaje proplatila, resp. je hradil přímo z prostředků této firmy. Je třeba podotknout, že pod pojmem „firma“ může být myšlen i podnik fyzické osoby. Pokud svědek hovořil o tom, že provedl nákup za prostředky firmy Joker Trading cz s.r.o., pak nepochybně šlo o omyl a záměnu, když v době vynaložení prostředků (únor – duben 2006) podnikal žalobce jako fyzická osoba pod obchodním označením „Joker Trading cz“. Naproti tomu společnost Joker Trading cz s.r.o. v této

rozhodné době ještě neexistovala, neboť vznikla až dne 12. 6. 2006 a teprve po tomto datu svědek T. mohl začít spolupracovat s touto společností. Pokud v období únor – duben 2006 jednal se žalobcem, pak nikoliv jako s jednatelem této společnosti, nýbrž jako s podnikatelem – fyzickou osobou. Skutečnost, že konečné náklady na zakoupení dárků nesl žalobce, vyplývá i z toho, že originály dokladů o hotovostních platbách má ve svém účetnictví. Prokazovat existenci skutečností, vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví a jiných povinných evidencí či záznamů, vedených daňových subjektem, je podle ust. § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní a poplatků povinen správce daně. Důkazní břemeno k vyvrácení důkazů a tvrzení žalobce tedy nese finanční úřad.

Žalobce dále nesouhlasí se závěry pod bodem 2 kontroly výdajů. V tomto případě zcela nepochybně došlo k úhradě předmětných faktur, což potvrzují např. předložené příjmové doklady a i výpověď svědka T., který výslovně uvedl, že finanční prostředky na základě předem připravených účetních dokladů od žalobce převzal a následně odevzdal poskytovateli reklamních služeb. Dokladem prokazujícím oprávnění svědka T. k převzetí peněz od žalobce, bylo, že svědek disponoval příslušnými účetními doklady, které oproti platbě vydal. Nebylo již věcí žalobce, zda tyto prostředky svědek odevzdal společnosti S.M.S., spol. s r.o., a není to ani rozhodné z hlediska daňové kontroly, neboť bylo prokázáno vynaložení prostředků za proklamovaným účelem. Skutečnost, že jednatel společnosti S.M.S., spol. s r.o. zemřel již dne 17. 5. 2005, neznamená, že nebyl za společnost oprávněn jednat i někdo jiný, a to na základě smluvního vztahu s touto společností, pověření, zmocnění apod. Ze svědectví M. T. nicméně vyplývá, že hotovost oprávněné osobě předána byla. Toto svědectví, ani čestné prohlášení nebylo finančním úřadem relevantně zpochybněno, tím méně vyvráceno. Zpochybnění je věcí finančního úřadu, který za tím účelem nese důkazní břemeno. Není pravdou, že by svědek Trejbal v rámci své výpovědi změnil obsah svého písemného prohlášení, neboť ho pouze upřesnil a doplnil. Věcným smyslem a obsahem jeho výpovědi zůstává tvrzení, že hotovost přijatou od žalobce na základě vystavených příjmových dokladů, předal v sídle společnosti GRUPPO oprávněné osobě. Žalobce se domnívá, že finančnímu úřadu nepřísluší přezkoumávat, zda vynaložené náklady jsou přiměřené, zda za ně obdržel daňový subjekt adekvátní plnění a v jakém rozsahu byly fakturované služby skutečně poskytnuty. Pokud byl výdaj uskutečněn, bez ohledu na adekvátnost přijatého protiplnění, pak by měl být daňově uznatelný. V daném případě bylo navíc prokázáno, že svědek T. skutečně organizoval a zprostředkoval reklamní akci pro žalobce a že od něj inkasoval i fakturovanou odměnu za tyto služby. Podstatný obsah čestného prohlášení svědka T. a jeho výpovědi jsou tedy totožné, když potvrdil zaplacení ceny a poskytnutí služby (realizaci reklamních akcí). Svědek se v rámci své výpovědi dne 29. 4. 2010 vyjadřoval pouze ke skutečnostem, na něž byl správcem daně dotázán. Jednalo se o předem připravené dotazy k některým dílčím skutečnostem, a tedy tuto výpověď nelze samu o sobě chápat jako komplexní a vyčerpávající vyjádření. Odpovědi svědka předkládají pouze dílčí informace, které jsou v souhrnu doplňovány jeho písemným čestným prohlášením, jehož pravost a správnost v rámci své výpovědi svědek potvrdil, resp. na něj svědecky odkázal. Svědek mimo jiné na otázku č. 7 potvrdil, že reklamní akce realizovány byly, byla z nich dokonce určitě vyhotovena fotodokumentace a ta zřejmě předána objednateli. Dále k akci Golf uvedl, že se jednalo určitě o bannery a zřejmě i o letáky. K reklamní akci Breakout na otázku č. 10 opět potvrdil, že byla skutečně realizována, a to formou časopisové inzerce. Podle žalobce nelze právní předpisy vykládat tak, že nese absolutní důkazní břemeno, a to i ve vztahu ke skutečnostem, které již reálně prokázat nelze, což je např. běžné pro poskytování služeb, které nejsou zachyceny na žádném hmotném substrátu, nebo jejichž poskytování je časově omezené, přičemž jejich hmotné výsledky jsou dočasné a po skončení akce jsou likvidovány. Požadavek finančního úřadu na předložení konkrétních hmotných výstupů z reklamních akcí nemá oporu v právních

předpisech, které daňovým subjektům takové důkazní povinnosti výslovně neukládají. Diskreční pravomoc finančních úřadů nelze nikdy uplatnit k tíži daňového subjektu. V řízení byl předložen výtisk periodika s celostránkovou reklamou, která podle výpovědi svědka byla obstarána v rámci předmětné reklamní kampaně. Podle sdělení svědka byla otištěna v periodiku vydávaném společností GRUPPO, která zajišťovala předmětné reklamní akce. Vydavatelem časopisu Scream je skutečně společnost GRUPPO – S.I.V., s.r.o., IČ 45245011 a tato skutečnost je indicií, potvrzující pravdivost výpovědi svědka. Žalobce je sice povinen prokazovat skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém přiznání, nebo k jejichž prokázání byla vyzvána, avšak pouze pokud se nejedná o skutečnosti, které je povinen prokazovat sám finanční úřad. Prokazovat existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví a jiných povinných evidencí či záznamů, vedených daňovým subjektem, je povinen správce daně. Důkazní břemeno k vyvrácení výše uvedených důkazů předložených v řízení (zejména faktur a příjmových dokladů), a k prokázání, že finanční prostředky nebyly vynaloženy na úhradu předmětných služeb, tedy nese finanční úřad. Výpověď svědka a další předložené důkazy je třeba hodnotit s přihlédnutím ke značnému časovému odstupu od realizovaných reklamních akcí. Důkazní situace žalobce je značně ztížena tím, že dokazování bylo prováděno více než 3 roky od skončení příslušného zdaňovacího období. Po této době je velice obtížné veškeré rozhodné skutečnosti naprosto přesně a detailně prokázat. Absolutní přenesení důkazního břemene na žalobce představuje podstatné oslabení jeho postavení v rámci kontroly.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě v podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalobní námitky jsou totožné s námitkami odvolacími. Dále žalovaný uvedl, že dospěl k závěru, že žalobce neunesl důkazní břemeno ohledně údajů uvedených v daňovém přiznání, ve kterém byl snížen základ daně o výdaje za nákup zboží na pana M. T. v částce 24.935,- Kč a výdaje v celkové částce 1.071.000,- Kč za zajištění reklamy na akci Tři mušketýři, akci Golf a akci Breakout, neboť neprokázal, že se jedná o výdaje na dosažení, zajištění a udržení příjmů. Žalobce neprokázal, že reklama byla uskutečněna tak, jak deklaruje účetní doklad vystavený panem J., jediným jednatelem a společníkem, který zemřel v roce 2005, a že nákup zboží byl uhrazen, když nebyl doložen jiným účetním dokladem než fakturou vystavenou na jiného.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí nedospěl k závěru, že z hlediska účelu vynaložení prostředků se jedná o daňově uznatelné výdaje. Žalovaný poznamenal, že žalobce i svědek (protokol č. j. 131981/10/362913805816 ze dne 18. 10. 2010) uvedli, že účastníkům předváděcích akcí bylo nakoupené zboží (uzeniny a prací prášky) poskytnuto zdarma jako pozornost firmy. Žalobcem uplatněné výdaje tak nejsou podle ust. § 25 odst. 1 písm. t) zákona č. 586/1992 Sb., o dani z příjmu, ve znění účinném pro rok 2006, daňově aktivními výdaji. Doklad založený v daňové evidenci žalobce deklaroval, že výdaj realizoval pan T., který za nákup zboží zaplatil v dokladu uvedenou částku. Doklad prokazoval, že se jedná o výdaj někoho jiného a ne žalobce. Zahrnutí výdajového dokladu někoho jiného do daňové evidence samo o sobě zpochybňuje správnost této evidence.

Žalovaný dále konstatoval, že zaplacení faktur na zajištění reklamy není důkazem o tom, že se jednalo o výdaj daňově uznatelný. Správce daně měl kromě pochybností o úhradě faktur i pochybnosti o faktickém uskutečnění služeb tak, jak byly deklarovány na fakturách a o uskutečnění těchto služeb dodavatelem na nich uvedeným. Tato pochybnost nebyla odstraněna vyjádřením žalobce ani výsledkem pana T.. Žalobce nepředložil žádný důkaz o realizaci reklamy a z výsledku pana T. vyplynulo, že spolupracoval se společností Gruppo a nikoli se společností uvedenou na fakturách.

Žalovaný je toho názoru, že důkazní břemeno ohledně uplatněných výdajů nesl ve smyslu ust. § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb. žalobce. Finanční úřad nezkoumal přiměřenost výdajů ani rozsah poskytnutých služeb, ale zkoumal, zda výdaje zahrnuté do základu daně byly realizovány tak, jak byly deklarovány daňovými doklady a zda souvisely s daňovými příjmy. Pokud žalobce neprokázal, že služba byla fakticky poskytnuta a že byla poskytnuta tím, kdo je uveden na daňovém dokladu, neunesl důkazní břemeno o tom, že výdaj zahrnutý do základu daně je výdajem na dosažení, zajištění a udržení příjmů podle ust. § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. ve znění účinném pro rok 2006. Neunesením důkazního břemene je daňově zpochybněn obchodní případ v celém rozsahu. Formálně bezvadné účetní doklady, včetně dokladů o provedených platbách nejsou důkazem o tom, že se jedná o daňový výdaj zvláště za situace, kdy je zpochybněna realizace deklarovaných reklamních akcí. Vzhledem k tomu, že prekluzivní lhůta pro vyměření daně je tříletá, nemohlo být pro žalobce překvapením, když ho finanční úřad vyzval ke kontrole. Bylo na něm, aby uchovával takové důkazní prostředky, kterými by své tvrzení v přiznání k dani z příjmů fyzických osob prokázal.

Ze správního spisu vyplývají následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Dne 2. 4. 2007 podal žalobce místně příslušnému správci daně přiznání k dani z příjmu fyzických osob za zdaňovací období roku 2006, ve kterém v souladu s ustanovením § 13a odst. 6 zákona č. 586/1992 Sb., uplatnil společné zdanění manželů. V tomto přiznání uvedl dílčí základ daně podle ustanovení § 6 zákona č. 586/1992 Sb. ve výši 52 500,00 Kč, dílčí základ daně podle ustanovení § 7 zákona č. 586/1992 Sb. ve výši 135 069,00 Kč a dílčí základ daně podle § 8 zákona č. 586/1992 Sb. ve výši 105,00 Kč. Po provedeném výpočtu společného základu daně manželů podle ustanovení § 13a zákona č. 586/1992 Sb., uplatnění slevy na dani a daňového zvýhodnění si uplatnil nárok na daňový bonus ve výši 2 604,00 Kč.

Protokolem o ústním jednání č. j. 63289/09/043930202775 ze dne 26. 8. 2009 zahájil u správce daně u žalobce kontrolu daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2006. Jak vyplývá ze zprávy o kontrole č. j. 47589/10/043930202775, správce daně s odkazem na porušení ustanovení § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. vyloučil z výdajů ovlivňujících

základ daně žalobcem uplatněné výdaje v celkové výši 24 935,00 Kč, které prokazoval doklady za hotové, na kterých je jako odběratel uveden jiný daňový subjekt a dále výdaje za zajištění reklamy na společenských akcích v celkové výši 1 071 000,00 Kč (viz faktura č. 012-06, č. 0154-06 a č. 0256-06). Následně správce daně vydal dodatečný platební výměr čj. 60904/10/043911202083, kterým byl žalobci dodatečně stanoven základ daně ve výši 1 095 935,00 Kč, dodatečně stanovena polovina společného základu daně manželů podle § 13a zákona č. 586/1992 Sb. ve výši 547 967,50 Kč, dodatečně vyměřena daň ve výši 145 644,00 Kč a sděleno penále ve výši 29 128,00 Kč.

Proti tomuto dodatečnému platebnímu výměru žalobce prostřednictvím svého zástupce podal v zákonné lhůtě odvolání, ve kterém namítal, že výdaje za „dárky“ skutečně vynaložil, a to bez ohledu na to, kdo zboží pořídil a pro žalobce opatřil. Dle žalobce se jedná pouze o odstranitelnou vadu „evidenčního“ charakteru v žalobcově účetnictví. Žalobce argumentoval tím, že předmětné doklady o hotovostních platbách má ve svém držení a pan M. T., který pro žalobce vykonával činnost obchodního zástupce, je jako daňově uznatelné neuplatnil. Tento postup, kdy žalobce svému obchodnímu zástupci „proplatil“ jeho náklady „oproti vydání účetních dokladů o hotovostních platbách, je mezi podnikateli obvyklý“. Žalobce podotknul,

že ho správce k předložení dalších důkazů nevyzval a sám žádné další důkazy neprovedl, přičemž podle § 31 odst. 8 zákona č. 337/1992 Sb. povinností správce daně je prokazovat existenci skutečností, vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví a jiných povinných evidencí či záznamů, vedených daňovým subjektem. Žalobce je toho názoru, že důkazní břemeno k vyvrácení důkazů a tvrzení daňového subjektu nese finanční úřad a žalobce v doplnění odvolání navrhnul výslech pana T., jiné důkazy neměl.

K výdajům za zajištění reklamy na společenských akcích od společnosti S.M.S. spol. s r.o. žalobce uvedl, že oprávněnost výdajů prokazují předložené příjmové doklady a potvrzující výpověď svědka T., který hotovost na základě vystavených příjmových dokladů převzal a následně předal společnosti GRUPPO. Žalobce namítl, že skutečnost, že jednatel společnosti S.M.S., spol. s r.o. zemřel již dne 17. 5. 2005 neznamena, že nebyl za společnost oprávněn jednat někdo jiný. Žalobce se domníval, že není již jeho věcí, zda byla hotovost předána osobě oprávněné k jejímu převzetí a že to není ani rozhodné z hlediska daňové kontroly, neboť dle žalobce bylo vynaložení prostředků za proklamovaným účelem prokázáno. Žalobce uvedl, že zpochybnění předloženého účetnictví, podporovaného navíc dalšími důkazy (čestné prohlášení, výpověď pana T.) je „věcí finančního úřadu, který za tím účelem nese důkazní břemeno“. Finančnímu úřadu dle žalobce nepřísluší přezkoumávat, zda vynaložené náklady jsou přiměřené, zda za ně žalobce obdržel adekvátní plnění a v jakém rozsahu žalobci byly fakturované služby nakonec poskytnuty. Pokud byl výdaj uskutečněn, bez ohledu na adekvátnost přijatého protiplnění, pak by měl být daňově uznatelný. Žalobce namítl, že daňové předpisy nemohou do té míry diktovat podnikatelům, jakým způsobem mají se svými prostředky nakládat, že by přímo ovlivňovaly a omezovaly jinak veskrze manažerská rozhodnutí. Z pohledu žalobce je bezpředmětné, jaká společnost bude nakonec činnost přímo provádět a jaká společnost ji bude formálně zastřešovat a tedy i za poskytnuté plnění fakturovat. Proto žalobce neměl ani důvod zkoumat, zda byly akce zajišťovány několika spolupracujícími společnostmi s vnitřní dělbou kompetencí a úkolů. S odkazem na ustanovení § 31 odst. 8 písm. c) zákona č. 337/1992 Sb. se žalobce dovolával čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, přičemž nepopřel svou povinnost prokazovat oprávněnost uplatněných výdajů, což žalobce dle něj předložením formálně bezvadných účetních dokladů, dokladů o provedení plateb a svědectvím i prohlášením pana M. T., učinil, a tudíž požadavek správce daně na předkládání dalších důkazů nemá oporu v zákoně.

V napadeném rozhodnutí Finanční ředitelství v Praze k jednotlivým částem odvolání uvedl následující:

Kontrolou předložených dokladů bylo správcem daně zjištěno, že žalobce do daňově uznatelných výdajů roku 2006 zahrnul i výdaje v celkové výši 24 935,00 Kč za nákup uzenin a pracích prostředků, na kterých je jako odběratel uveden jiný daňový subjekt. Se závěry správce daně, že výdaje ve výši 24 935,00 Kč za nákup uzenin a pracích prostředků (689 ks salámů a 215 ks pracího prostředku) nemohou být výdajem na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů dle ustanovení § 24 zákona č. 586/1992 Sb., neboť byly vystaveny na jiný daňový subjekt tj., že se jedná o výdaje jiného daňového subjektu a proto je správce daně vyloučil z daňově uznatelných výdajů žalobce, byl zástupce žalobce seznámen s tím, že se v dohodnuté lhůtě vyjádří (viz protokol o ústním jednání č. j. 47590/10/043930202775). Odvolací řízení bylo doplněno o svědeckou výpověď pana Tomečka, který ve věci spolupráce se žalobcem po řádném poučení vypověděl, že se žalobcem jako jednatelem firmy Joker Trading cz, s.r.o. spolupracoval a výdaje na nákup zboží či dárků předávaných při prezentačních akcích do svých výdajů ovlivňujících základ daně zahrnoval. Zboží uvedené na předmětných fakturách z „Makra“ (ze dne 19. 2., 2. 4., 11.

4. a 19. 4. 2006) sice nakoupil, ale částky uvedené na fakturách mu proplaceny nebyly, protože je platil z peněz „firmy“, které získali prodejem zboží, proto je ani nemá „v účetnictví zavedené“. Toto zboží bylo dále „dáváno zdarma jako pozornost firmy“ účastníkům předváděcích akcí (viz protokol o ústním jednání č. j. 131981/10/362913805816 ze dne 18. 10. 2010). Svědecké výpovědi se zástupce žalobce nezúčastnil, ačkoli byl o jejím konání vyrozuměn (doručeno dne 12. 10. 2010) a právo klást svědkovi otázky nevyužil.

Z výše uvedeného je zřejmé, že pan T. v rozporu s tvrzením žalobce potvrdil spolupráci se společností Joker Trading s.r.o. Předmětné zboží (uzeniny a prací prostředky), které nakupoval, bylo dle jeho vyjádření poskytováno zdarma účastníkům předváděcích akcí jako „pozornost firmy“. Skutečnost, že se jednalo o dárky a propagační předměty použité v rámci propagační činnosti ostatně potvrdil i žalobce ve svém vyjádření ke zprávě o kontrole (viz podání ze dne 16. 6. 2010) a v odvolání. V případě žalobce se jedná o výdaje za nákup uzenin a pracích prostředků, které byly v rámci propagační činnosti poskytovány zdarma, tj. jako dar účastníkům předváděcích akcí, přičemž právě bezplatnost a dobrovolnost patří mezi základní znaky darování. V materiálním slova smyslu se tudíž jedná o darování ve smyslu ustanovení § 628 občanského zákoníku, tj. jedná se o dar poskytnutý zákazníkovi, jehož pořízení podle ustanovení § 25 odst. 1 písm. t) zákona č. 586/1992 Sb. není daňově účinným výdajem. Tímto darovacím aktem byla naplněna podstata reprezentace příkladmo uvedená v ustanovení § 25 odst. 1 písm. t) zákona č. 586/1992 Sb., nebyly však splněny podmínky stanovené pro speciální podskupinu reklamních a propagačních předmětů, které zákon z kategorie jinak neúčinných výdajů na reprezentaci vyjímá (označení obchodní firmou nebo ochrannou známkou poskytovatele nebo názvem propagovaného zboží nebo služby).

S ohledem na výše uvedené i s přihlédnutím k faktu, že žalobcem navrhovaný svědek potvrdil pouze spolupráci se společností Joker Trading cz s.r.o. je zřejmé, že se jedná o výdaje jiného daňového subjektu, tj. společnosti Joker Trading cz s.r.o., nelze ani výdaje ve výši 24 935.00 Kč považovat za výdaje vynaložené na dosažení, zajištění a udržení příjmů podle ustanovení § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb.

Dále bylo kontrolou předložených dokladů správcem daně zjištěno, že žalobce do daňově uznatelných výdajů za rok 2006 zahrnul výdaje „za zajištění reklamy“ na níže uvedených akcích v celkové výši 1 071 000,00 Kč. Jedná se o faktury, na kterých je jako dodavatel uvedena společnost S.M.S., spol. s r.o., Kolbenova 159, Praha 9, DIČ CZ64573249 (dále jen „společnost S.M.S.“), a to sice č. 0012-06 ze dne 5. 1. 2006 v celkové výši 357 000,00 Kč za zajištění reklamy společnosti žalobce na akci „Tři mušketýři“, dále č. 0154-06 ze dne 6. 2. 2006 v celkové výši 357 000,00 Kč za zajištění reklamy společnosti žalobce na akci „Breakout“, a dále č. 0256-06 ze dne 6. 3. 2006 v celkové výši 357 000,00 Kč za zajištění reklamy společnosti žalobce na akci „Golf“.

Z údajů uvedených na předmětných fakturách vyplývá, že měly být hrazeny v hotovosti, byly vystaveny panem J. a jsou označeny razítkem společnosti se zcela nečitelným podpisem. V průběhu daňového řízení žalobce k výdajům fakturovaným společností S.M.S. do protokolu o ústním jednání č. j. 73329/09/043930/202775 uvedl, že nejednal s panem J., ale s panem T., který mu přivezl fotografie a časopisy, předal mu fakturu a žalobce mu předal peníze. K zajištění reklamy na jednotlivých akcích žalobce správci daně sdělil, že akce spočívaly v následujícím: „Tři mušketýři“ - muzikálové představení v Praze, kde byla po dobu asi půl roku instalována reklamní tabule s označením „firmy JOKER TRADING CZ“, dále „Breakout“ - inzerce v časopisech „zdarma“, které jsou k dostání na pumpách a na vesnicích, a to po dobu 6 měsíců. Konkrétní názvy časopisů si již žalobce nepamatuje, a dále

„Golf“ - instalace bannerů po celé ČR, při benefičním soutěžení celebrit v golfu na záměčku u Benešova.

Protože bylo v rámci vedeného dokazování místně příslušným správcem daně ověřeno, že pan S. J. (jediný jednatel společnosti S.M.S.) dne 17. 5. 2005 zemřel, správce daně sdělil žalobci své pochybnosti o faktickém uskutečnění služeb uvedených na fakturách č. 0012-06, č. 0154-06 a č. 0256-06 a vyzval žalobce výzvou č. j. 80790/09/043930/202775 ze dne 26. 11. 2009 k prokázání uskutečnění fakturovaných služeb právě společností S.M.S. Na výzvu správce daně reagoval žalobce podáním ze dne 11. 12. 2009, ke kterému žalobce přiložil příjmové pokladní doklady v počtu 3 ks a 1 ks „vzorku časopisu „Scream“, které dle žalobce dostatečně prokazují oprávněnost uplatněných výdajů a spolehlivě vyvracejí pochybnosti správce daně. K těmto dokladům žalobce dále uvedl, že prokazují okamžitou úhradu fakturovaných částek v hotovosti a „vzorek periodika“ prokazuje poskytnutí reklamních služeb v rámci akce „Breakout“. Skutečnost, že úhrady byly realizovány, potvrzuje, že byly poskytnuty i fakturované služby. K dalším akcím důkazní prostředek, který žalobce označuje jako „hmotný substrát“, již předložit nemohl, neboť reklama byla po skončení akcí demontována. Žalobce opakovaně správci daně sdělil, že s jednatelem společnosti S.M.S. neměl důvod „vejít v jednání“, že jednání za společnost S.M.S. byla vedena s panem T., který žalobci předával vystavené faktury a příjmové doklady. Na předložených příjmových dokladech jsou kromě čísla dokladu a data vyhotovení uvedeny pouze celkové částky a nečitelný podpis v otisku razítka. Další náležitosti jako je účel platby či označení subjektu, od kterého byla částka přijata, na dokladech chybí. V případě písemnosti označené žalobcem jako vzorek časopisu „Scream“ se jedná pouze o jednostránkový list, na jehož polovině je reklama s odkazem na kontaktní údaje žalobce a druhou polovinu tvoří křížovka s odkazem na telefon a internetové stránky „www.iscream.cz“. Žádné jiné údaje tato písemnost neobsahuje.

Poté co byl žalobce podrobně seznámen s dosavadními výsledky daňové kontroly (viz protokol o ústním jednání č. j. 20465/10/043930202775), předložil žalobce čestné prohlášení pana Trejbalu ze dne 31. 3. 2010, které dle žalobce dokládá nejen, že smluvní vztah mezi ním a společností S.M.S. skutečně existoval, ale i to, že za společnost S.M.S. jednal a propagační akce ve fakturovaném rozsahu realizoval pan T. (viz podání ze dne 1. 4. 2010). Z obsahu čestného prohlášení vyplývá, že pan T., který se označil jako zástupce společnosti S.M.S., pro žalobce na základě vlastní nabídky zajišťoval a realizoval reklamní a propagační akce, a to v rozsahu uvedeném žalobcem (instalace bannerů, reklamních tabulí, distribuce propagačních materiálů) s tím, že akce „Breakout“ byla zaměřená na propagaci žalobcových firem a podnikatelských aktivit v časopisech. Dále pan T. v čestném prohlášení ve vztahu ke společnosti S.M.S. uvedl, že konání akcí a propagačních kampaní bylo zdokumentováno pro účely společnosti S.M.S., služby byly ze strany této společnosti provedeny řádně a ve sjednané kvalitě a úhradu, kterou za společnost a v její prospěch inkasoval, této společnosti řádně předal. Toto své tvrzení ve věci zajištění reklamy společností S.M.S. pan T. následně změnil, když v rámci svědecké výpovědi do protokolu o ústním jednání č. j. 38130/10/043930202775 a za přítomnosti zástupce žalobce následně uvedl, že s nikým ze společnosti S.M.S. nejednal, spolupracoval s firmou GRUPPO a z jejího pověření žalobci nabídl reklamní služby. Kdo vystavil a podepsal předmětné faktury, na kterých je jako dodavatel reklamy uvedena společnost S.M.S., neví. Akce zajišťovala firma GRUPPO, ve které mu byly předány faktury - pokladní doklady opatřené razítkem společnosti S.M.S. a které předával hotovost. Z výše uvedeného je zřejmé, že pan T. se nejdříve označil za zástupce společnosti S.M.S., na základě vlastní nabídky pro žalobce zajišťoval a realizoval reklamní a propagační akce a poté uvedl, že služby prováděla společnost S.M.S., které

finanční prostředky řádně předal (viz čestné prohlášení ze dne 31. 3. 2010). Následně popřel, že by kdy se společností S.M.S. jednal a jako dodavatele všech akcí označil společnost GRUPPO s tím, že hotovost předával této společnosti (viz protokol o ústním jednání čj. 38130/10/043930202775 ze dne 29. 4. 2010). Skutečnost, že pan T. své tvrzení měnil a nebyl tudíž schopen jednoznačně uvést s kým a za koho vlastně jednal, kdo reklamní služby zajišťoval a realizoval a komu konkrétně fakturované částky předával, lze považovat za indicie, které prokazují, že faktury nevystavila osoba jako dodavatel služeb na nich uvedená, což v kontextu dalších zjištění správce daně činí tvrzení pana T. v konečném důsledku nevěrohodným a nelze ho osvědčit za důkaz podporující tvrzení žalobce, že výdaje na základě správcem daně zpochybněných dokladů byly zahrnuty do daňově účinných výdajů oprávněně.

Jak vyplývá z výše uvedeného, jako důkazní prostředek k prokázání oprávněnosti žalobcem uplatněných výdajů za zajištění reklamy v celkové výši 1 071 000,00 Kč kromě předmětných faktur a pokladních dokladů žalobce předložil dále 1 ks letáku, na kterém, jak je výše uvedeno, byly kromě kontaktních údajů žalobce pouze odkaz na telefonní číslo (pro případ vylučování tajenky křížovky) a dále odkaz na internetové stránky „www.iscream.cz“. Šetřením správce daně však bylo zjištěno, že „iscream“ žádné časopisy nevydává, se společností S.M.S. spol. s r.o. nebyla v žádném obchodním vztahu a pro žalobce reklamu nezajišťovala. Žalobcem předložené důkazní prostředky neprokázaly, že by k zajištění reklamy došlo právě tou společností, která je na předložených dokladech uvedena jako dodavatel, ale ani to, že by tato společnost, tj. společnost S.M.S. předmětné faktury vystavila a za tyto služby fakturované částky přijala. Proto ani tyto faktury (č. 0012-06, č. 0154-06 a č. 0256-06) nemohou podle ustanovení § 31 odst. 4 zákona č. 337/1992 Sb. prokazovat skutečnosti na nich uvedené. Doklad, který obsahuje nepravdivý údaj, nemůže být sám o sobě věrohodným dokladem. Pokud se hodnocení důkazních prostředků správce daně liší od hodnocení žalobce, nejedná se o porušení právních norem, ale o aplikaci zásady volného hodnocení důkazů uvedené v ustanovení § 2 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb. Zkoumal-li správce daně u předložených faktur také to, kdo je vystavil, kdo pro žalobce deklarované reklamní služby realizoval, komu žalobce deklarované částky skutečně vyplatil, nejedná se o libovůli správce daně, ale o postup, který je v souladu správními předpisy, konkrétně s ustanovením § 31 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb. V rozporu s tvrzením žalobce má daňový subjekt, kterého tíží důkazní břemeno podle ustanovení § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb. povinnost prokazovat nejen všechny skutečnosti, které uvedl v daňovém přiznání, ale i ty, k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván. Navíc v případě, že je u něho prováděna daňová kontrola, má ve vztahu ke správci daně podle ustanovení § 16 odst. 2 písm. e) zákona č. 337/1992 Sb. povinnost předkládat důkazní prostředky prokazující jeho tvrzení. Nelze totiž pouze na základě tvrzení žalobce, že „pro něj je bezpředmětné jaká společnost pro něj činnost prováděla, jaká společnost tuto činnost formálně navenek zastřešovala a tedy i za poskytnuté plnění fakturovala, stavět prokázání výdaje doloženého nevěrohodným dokladem a dovozovat, že tato skutečnost je z pohledu daňové kontroly bezpředmětná.

S ohledem na výše uvedené nelze přisvědčit ani námitce žalobce, která se ve věci povinností vyplývajících z ustanovení § 31 odst. 8 písm. c) a odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb. opírá o argumentaci čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod. Dle názoru žalobce z ustanovení § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb. vyplývá, že daňový subjekt prokazuje skutečnosti, uváděné v daňovém přiznání, tj. příjem a výdej prostředků, což žalobce dle něj doložil listinami a svědeckou výpovědí. Proto důkazní břemeno k prokázání existence skutečností, vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví nese dle žalobce správce daně, který nemůže toto své důkazní břemeno přenášet na daňový subjekt

ukládáním povinností k prokazování skutečností, jejichž evidenci ani archivaci daňovému subjektu žádný právní předpis neukládá. Podle čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod lze daň a poplatky ukládat jen na základě zákona. Daňové řízení však není založeno na zásadě vyšetřovací, ale na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí. Každý daňový subjekt má povinnost jednak daň přiznat (břemeno tvrzení) a rovněž i povinnost toto tvrzení prokázat (břemeno důkazní). Daňový subjekt je tudíž tím, kdo má ve vztahu ke správci daně povinnost předložit důkazní prostředky prokazující jeho tvrzení. Ustanovení § 31 zákona č. 337/1992 Sb. upravuje proces dokazování, který vede správce daně a hodnotí při něm důkazní prostředky předložené daňovým subjektem. Důkazní břemeno prokázat pravdivost údajů a tvrzení uvedených v daňovém přiznání, resp. údajů, které je daňový subjekt povinen v přiznání uvádět a skutečností, k jejichž průkazu byl správcem daně vyzván, však podle ustanovení § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb. nese daňový subjekt. V případě, že správce daně v průběhu daňového řízení vyzve daňový subjekt k prokázání skutečností jím tvrzených, je tento povinen tvrzené skutečnosti doložit, neboť je to právě daňový subjekt, který byl seznámen s tím, proč např. předložené faktury neprokazují jeho tvrzení a který je odpovědný právě za to, že jím předložené důkazní prostředky budou jeho tvrzení prokazovat. Jestliže jsou však tyto skutečnosti, jimiž se daňový subjekt snaží prokázat svá tvrzení, správcem daně zpochybněny, tj. správce daně jim nepřihodí hodnotu důkazních prostředků, je správce daně oprávněn postupovat tak, že skutečnosti daňovým subjektem neprokázané při stanovení nového základu daně a daně nezohlední. Proto v případě, že daňový subjekt neprokáže v daňovém řízení relevantní skutečnosti, nelze s odkazem na toto ustanovení dovozovat, že je to naopak správce daně, kdo byl povinen tyto skutečnosti prokazovat za něj. Takový výklad by byl v rozporu s konstrukcí důkazního břemene v daňovém řízení. Správce daně ani odvolací orgán nemají povinnost prokazovat existenci skutečností vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost předložených důkazů, ale v souladu s ustanovením § 31 odst. 8 písm. c) zákona č. 337/1992 Sb. jen existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví a jiných povinných evidencí či záznamů, vedených daňovým subjektem. V posuzované věci proto není citované ustanovení zákona aplikovatelné, neboť žalobcem vedená daňová evidence ani jiné povinné evidence správcem daně zpochybněny nebyly.

Odvolací orgán tak uzavřel, že žalobce neunesl své důkazní břemeno (což byla podle ustanovení § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb. jeho zákonná povinnost) a ani v průběhu odvolacího řízení nedoložil takové důkazní prostředky, které by správce daně mohl ověřit jako důkazní prostředek podle ustanovení § 31 odst. 1 až 4 zákona č. 337/1992 Sb. Proto ani výdaje v celkové výši 1 071 000,00 Kč nelze osvědčit jako výdaje na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů dle ustanovení § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. V roce 2006 při výpočtu daně postupoval podle ustanovení § 13a zákona č. 586/1992 Sb. a tento výpočet provedl ze společného základu daně manželů, výše uvedené zjištění ovlivnilo i tento společný základ daně manželů a následně i daňové povinnosti obou manželů. Při vydání dodatečného platebního výměru č. j. 60904/10/043911202083 správce daně postupoval v souladu s platnými právními předpisy, a proto Finanční ředitelství v Praze odvolání žalobce zamítlo a napadené rozhodnutí Finančního úřadu v Mělníce ze dne 27. 7. 2010, č. j. 60904/10/043911202083 potvrdilo.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Podle ust. § 46 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, zjistí-li správce daně po vyměření daně, že tato stanovená daňová povinnost je nesprávně nižší oproti zákonné daňové povinnosti, dodatečně daň vyměří ve výši rozdílu mezi daní původně vyměřenou a daní stanovenou, a to dodatečným platebním výměrem, a takto dodatečně stanovenou daň současně předepíše. Právní moc rozhodnutí o původním vyměření daně není jejím dodatečným stanovením na překážku. Dodatečně vyměřená daň je splatná do třiceti dnů ode dne doručení platebního výměru. Tato náhradní lhůta splatnosti, jakož i náhradní lhůta splatnosti podle odstavce 4, nemá vliv na uplatnění úroku z prodlení podle § 63. Tento postup se uplatní přiměřeně i při vyměření daně nižší, než byla poslední známá daňová povinnost. Pokud správce daně vydá dodatečný platební výměr po provedené daňové kontrole, má odvolání proti němu odkladný účinek.

Daňové řízení je v České republice postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, tzn., že má břemeno tvrzení, ale také povinnost toto své tvrzení doložit, tj. má i břemeno důkazní. Toto své břemeno daňový subjekt plní v důkazním řízení, které vede správce daně. Podle ust. § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván. Daňový subjekt je povinen na základě příslušných zákonných ustanovení vést účetnictví či jiné povinné záznamy či evidence. Smyslem a účelem účetnictví je poskytnout tomu, kdo je vede, i oprávněné třetí osobě, v tomto případě správci daně, věrohodný, úplný, průkazný a správný přehled o jeho předmětu, tj. o hospodaření daňového subjektu. Daňový subjekt proto splní svoji povinnost důkazní ve vztahu k tvrzením, která správci daně předestře, prokáže-li tato tvrzení svým účetnictvím, ledaže správce daně prokáže, že ve vztahu k těmto tvrzením je účetnictví daňového subjektu nevěrohodné, neúplné, neprůkazné nebo nesprávné. Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí účetnictví nevěrohodným, neúplným, neprůkazným nebo nesprávným. Správce daně je povinen identifikovat konkrétní skutečnosti, na základě nichž hodnotí předložené účetnictví jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Jen takto totiž může unést své důkazní břemeno vyplývající z ust. § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní a poplatků (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2009, č. j. 1 Afs 57/2009-83).

Unese-li správce daně své důkazní břemeno, je na daňovém subjektu, aby prokázal soulad účetnictví se skutečností, tedy aby setrval na svých původních tvrzeních a doložil, že přes vzniklé pochyby se sporný účetní případ udál tak, jak je o něm účtováno, anebo aby naopak korigoval svá původní tvrzení, nabídl tvrzení nová, reflektující existenci pochyb o souladu účetnictví se skutečností, a tato svá revidovaná tvrzení prokázal (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2005, č. j. 5 Afs 188/2004-63).

K otázce hodnocení důkazů a k otázce rozložení důkazního břemene je třeba uvést, že soud není oprávněn přezkoumávat postup správního orgánu při hodnocení důkazů podle ust. § 2 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků, neboť soud svou úvahou nemůže nahrazovat úvahu správního orgánu a z provedených důkazů vyvodit jiné závěry a jiná právní zjištění. Soud může pouze posoudit, zda při hodnocení důkazů správní orgán dostatečným a zákonným způsobem zjistil skutkový stav věci, zda právní zjištění, které z takto zjištěného skutkového

stavu dovodil, není s tímto skutkovým stavem v rozporu. Hodnocení důkazů je ve výlučné pravomoci správního orgánu, přičemž správní orgán hodnotí důkazy podle své úvahy, když meze uvážení jsou dány ust. § 2 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Afs 12/2003-277). Soud se tedy omezil na zhodnocení, zda skutkový stav byl v daňovém řízení zjištěn dostatečně a že úvahy žalovaného ohledně skutkových zjištění a závěr o tom, že žalobce neunesl důkazní břemeno, jsou v souladu se zjištěným skutkovým stavem.

Pokud se jedná o výdaje v celkové výši 24.935,- Kč za nákup uzenin a pracích prostředků, soud k tomuto uvádí, že správce daně tyto výdaje vyloučil z výdajů ovlivňujících základ daně, neboť na dokladech o jejich zakoupení je jako odběratel uveden jiný daňový subjekt, pan M. T. Na základě této skutečnosti správce daně relevantně zpochybnil účetnictví žalobce v této části, tímto unesl své důkazní břemeno ve smyslu ust. § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní a poplatků. Vyjádřením důvodných pochybností o předloženém daňovém dokladu přešlo důkazní břemeno zpět na žalobce a bylo na něm, aby prokázal, že uvedené výdaje skutečně vynaložil. K odvolání žalobce bylo odvolací řízení doplněno svědeckou výpovědí pana T., který potvrdil spolupráci se žalobcem jako jednatelem firmy Joker Trading cz, s.r.o., tedy, že výše uvedené zboží bylo zakoupeno ve svém důsledku pro tuto firmu a nikoliv pro žalobce. Pokud žalobce nyní v žalobě namítá, že se jednalo o omyl a záměnu, neboť v době vynaložení prostředků (únor – duben 2006) podnikal žalobce jako fyzická osoba pod obchodním označením „Joker Trading cz“ a společnost Joker Trading cz s.r.o. v této rozhodné době ještě neexistovala, neboť vznikla až dne 12. 6. 2006 a teprve po tomto datu svědek T. mohl začít spolupracovat s touto společností, soud uvádí, že toto měl žalobce možnost namítat v průběhu svědecké výpovědi pana T., avšak zástupce žalobce se svědecké výpovědi nezúčastnil, ačkoli byl o jejím konání vyrozuměn a právo klást svědkovi otázky nevyužil. I pokud by žalobce prokázal, že předmětné prostředky skutečně vynaložil, tedy že se nejednalo o výdaje jiného daňového subjektu, shledal soud shodně se žalovaným, že se nejedná o výdaje vynaložené k dosažení, zajištění a udržení příjmů, tj. daňově účinné výdaje, neboť předmětné zboží (uzeniny a prací prostředky) bylo poskytováno zdarma účastníkům předváděcích akcí, tudíž se jednalo o dárky a propagační předměty ve smyslu ust. § 25 odst. 1 písm. t) zákona o daních z příjmů, když současně nebyly splněny podmínky stanovené pro speciální podskupinu reklamních a propagačních předmětů, které zákon z kategorie jinak neúčinných výdajů na reprezentaci vyjímá. Soud tak uzavírá, že ohledně tohoto výdaje byl v daňovém řízení skutkový stav dostatečně zjištěn a žalobce neunesl důkazní břemeno ohledně tvrzení, že se jedná o výdaj vynaložený na dosažení, zajištění a udržení příjmů žalobce podle ust. § 24 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků.

Pokud se jedná o výdaje v celkové výši 1.071.000,- Kč za zajištění reklamy na uvedených akcích, soud k tomuto uvádí, že správce daně tyto výdaje vyloučil z výdajů ovlivňujících základ daně, neboť předmětné faktury, kde je jako dodavatel služeb uvedena společnost S.M.S. spol. s r.o., byly vystaveny panem J. a označeny razítkem společnosti se zcela nečitelným podpisem v době, kdy pan J. již nebyl naživu, neboť bylo zjištěno, že zemřel dne 17. 5. 2005. Na základě této skutečnosti správce daně relevantně zpochybnil účetnictví žalobce v této části, tímto unesl své důkazní břemeno ve smyslu ust. § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní a poplatků. Vyjádřením důvodných pochybností o předložených daňových dokladech a i o faktickém uskutečnění předmětných služeb uvedených na těchto dokladech přešlo důkazní břemeno zpět na žalobce a bylo na něm, aby prokázal, že uvedené výdaje skutečně vynaložil a že došlo k uskutečnění předmětných služeb.

Žalobce k prokázání svých tvrzení předložil čestné prohlášení pana T.a, který se v něm označil za zástupce společnosti S.M.S. spol. s r.o. a uvedl, že pro žalobce na základě vlastní

nabídky zajišťoval a realizoval reklamní a propagační akce a to v rozsahu uvedeném žalobcem. Následně však v rámci své svědecké výpovědi pan T. uvedl, že s nikým ze společnosti S.M.S. spol. s r.o. nejednal, spolupracoval s firmou GRUPPO, které předával hotovost a z jejího pověření nabídl žalobci reklamní služby, dále mu byly předány faktury – pokladniční doklady opatřené razítkem společnosti S.M.S. spol. s r.o. Soud se neztotožňuje s názorem žalobce, že svědek T. v rámci své svědecké výpovědi předchozí čestné prohlášení pouze upřesnil a doplnil, když z výše uvedeného zcela jasně vyplývá, že pan T. své tvrzení změnil, a lze souhlasit s posouzením osoby pana T. jako nevěrohodné, jehož měnící se tvrzení nelze považovat za důkaz podporující tvrzení žalobce, že předmětné výdaje byly zahrnuty do daňově účinných výdajů oprávněně. Pokud žalobce namítá, že svědeckou výpověď pana T. nelze samu o sobě chápat jako komplexní a vyčerpávající vyjádření, neboť se svědek vyjadřoval pouze k předem připraveným otázkám daňového správce, soud poukazuje na skutečnost, že tomuto výsledku byl přítomen taktéž zástupce žalobce, který měl právo položit svědkovi otázky, zástupce žalobce však tohoto svého práva nevyužil.

Žalobce dále taktéž neprokázal, že došlo k faktickému uskutečnění předmětných služeb. Existence účetních dokladů, tj. příjmových dokladů či faktur, i když formálně bezvadných, sama o sobě zpravidla ještě neprokazuje, že se operace, která je jejich předmětem, opravdu uskutečnila (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2008, č. j. 8 Afs 54/2008-68). V tomto případě navíc příjmové doklady formálně bezvadné nebyly, neboť chyběly náležitosti spočívající v uvedení účelu platby či označení subjektu, od kterého byla částka přijata. Stejně tak žalobcem předložený 1 ks letáku – vzorku časopisu „Scream“ neprokazuje uskutečnění reklamy společnosti žalobce na akci „Breakout“, neboť se jedná pouze o jednostránkový list, na jehož polovině je reklama s odkazem na kontaktní údaje žalobce a druhou polovinu tvoří křížovka s odkazem na telefon a internetové stránky www.iscream.cz. Společnost „iscream“ však žádné časopisy nevydává a se společností S.M.S. spol. s r.o., tedy s dodavatelem předmětných služeb, nebyla v žádném obchodním vztahu. K prokázání uskutečnění reklamy společnosti žalobce na akci „Tři mušketýři“ a reklamy společnosti žalobce na akci „Golf“ žalobce žádné další doklady správci daně nepředložil. Naprosto irelevantní je pak odůvodnění absence důkazních prostředků v návaznosti na časovou prodlevu od skončení příslušného zdaňovacího období. Žalobce má jako daňový subjekt podle ust. § 16 odst. 2 písm. e) zákona o správě daní a poplatků povinnost předložit důkazní prostředky prokazující jeho tvrzení v průběhu kontroly. Bylo tedy povinností žalobce uchovávat důkazní prostředky k prokázání svých tvrzení uvedených v přiznání k dani z příjmů fyzických osob, avšak nikoliv po dobu časově neomezenou, nýbrž s ohledem na prekluzivní lhůty pro vyměření daně pouze po dobu 3 let.

Soud tak uzavírá, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalobci bylo v rámci daňového řízení umožněno bránit svá práva a předkládat důkazy k prokázání svých tvrzení. Stejně tak jsou zřejmé důkazy, které byly provedeny za účelem prokazování skutkového stavu, jejich hodnocení a právní závěry na jejich základě přijaté. Způsob, jakým žalovaný zhodnotil výsledky provedení dokazování a jeho zákonnost, má oporu ve správním spisu a je výsledkem logického uvažování opřeného o řádně získané důkazy, jež byly zhodnoceny jak jednotlivě, tak ve svém celku, a tvoří dostatečnou oporu skutkovému stavu, tak jak byl žalovaným zjištěn. Soud se proto ztotožnil se závěrem žalovaného, že žalobce v projednávané věci neunesl důkazní břemeno a neprokázal, že předmětné výdaje ve výši 24.935,- Kč a ve výši 1.071.000,- Kč jsou výdaji vynaloženými na dosažení, zajištění a udržení příjmů žalobce podle ust. § 24 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. ledna 2015

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová